

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce: **E. A.**, narozený dne X,
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2022, č. j. OAM-1037/ZA-ZA11-VL13-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- I. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že tato žádost byla shledána nepřijatelnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce v podané žalobě předně uvedl, že není pravdou, že by ve správním řízení uplatňoval již vypořádanou argumentaci, neboť v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-381/ZA-ZA11-2021 stavěl svoji argumentaci na humanitárních důvodech, zejména potřebě nalezení zaměstnání a snaze o legalizaci pobytu, zatímco v nyní vedeném řízení uvedl obavy z toho, že je etnickým Tádžikem žijícím v Republice Uzbekistán, kde se setkává se značnou diskriminací a xenofobií.
3. Podle žalobce tak nebyly splněny podmínky pro postup podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu a jím podaná žádost tedy měla být meritorně vypořádána, neboť nebyla nepřijatelná, když prezentovaná argumentace nebyla duplicitního charakteru a zároveň odrážela obavy z pronásledování z důvodu etnické příslušnosti. Dále žalobce konstatoval, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), jelikož nezjistil skutečný stav věci a opřel své rozhodnutí o vlastní podkladový materiál, který postrádal objektivitu a nedotýkal se postavení etnických Tádžiků v Uzbekistánu.
4. Napadené rozhodnutí poté žalobce označil za nezákonné a porušující požadavky ustanovení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dle jeho názoru nevyplývá, nakořím je Uzbekistán hodnocen jako právní stát poskytující policejní ochranu před nezákonnými projevy. V tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 Ads 17/2007-66.
5. Závěrem podané žaloby tak žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 27. 4. 2022 shrnul obsah žalobcem podané žaloby, uvedl, že nesouhlasí s žalobcem uplatněnými námitkami, neboť neprokazují porušení správního řádu nebo zákona o azylu, a odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Konstatoval také, že napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné, nesprávné či nezákonné, a že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a objektivní informace.
7. Rovněž žalovaný podotkl, že žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany podruhé, a že o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodl svým rozhodnutím ze dne 13. 9. 2021, č. j. OAM-381/ZA-ZA11-VL13-2021 (dále jen „**předchozí rozhodnutí**“).
8. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce ve své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl stejné důvody, jako ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle žalovaného tedy žalobce neuvedl ani se neobjevily nové skutečnosti, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání v předchozím řízení.
9. K tvrzením žalobce ohledně diskriminace žalovaný uvedl, že k těmto obavám se již vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil také, že žalobce nedoložil žádný důkaz týkající se případné diskriminace. Následně konstatoval, že zhodnotil výpovědi žalobce provedené během jednotlivých řízení o obou jeho žádostech o udělení mezinárodní ochrany a nedospěl k závěru, že by v zemi původu měl azylově relevantní problémy. Hlavním důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tedy byla podle žalovaného snaha o legalizaci žalobcova dalšího pobytu na území České republiky, která však nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

10. Žalovaný tak uzavřel, že při svém postupu neporušil žalobcem uvedená ustanovení zákona o azylu a správního řádu, a že žalobce nebyl zkrácen na svých právech. Navrhl tedy zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

11. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
13. Žalobce podal dne 16. 12. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž následně byl žalovaným vyzván k poskytnutí údajů k této žádosti. Údaje k podané žádosti poskytl žalobce dne 22. 12. 2021, když mimo jiné uvedl, že je narozen X ve městě X v Uzbekistánu, je státním příslušníkem Republiky Uzbekistán tádžické národnosti, dorozumí se rusky, tádžicky a uzbecky, je X, nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany ani politické skupiny, je ženatý a má jednoho syna, přičemž jeho manželka a syn žijí v Uzbekistánu. Jako poslední místo bydliště ve vlasti uvedl adresu ve městě X v okrese X, kde vlastní společně s rodiči rodinný dům. K průběhu cesty do České republiky se poté vyjádřil tak, že cestoval z Uzbekistánu letecky přes Turecko a do České republiky vstoupil 19. 2. 2020. Rovněž vypověděl, že předtím nepobýval ve státech Evropské unie, a že v roce 2005 pobýval kvůli studiu na univerzitě v Rusku, nicméně neuspěl v přijímacím řízení. Dále uvedl, že o mezinárodní ochranu již žádal v červnu roku 2021. Ohledně svého zdravotního stavu konstatoval, že je zdravý a nemá žádné zvláštní potřeby, pouze má lehce zvýšený cukr. Jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že bydlí v okrese, kde uzbeckí obyvatelé příliš nerespektují Tádžiky. Podotkl rovněž, že problémy, o nichž vyprávěl v prvním řízení, stále platí a nic se na nich nezměnilo.
14. Za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany si žalovaný dále opatřil i písemný materiál ze dne 25. 2. 2021, označený jako „Uzbekistán, Informace OAMP - Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv“, ze které mimo jiné vyplývá, že prezident Mirzijojev učinil po svém nástupu do funkce některá vstřícná gesta v oblasti transparentnosti a odpovědnosti. Podle výročních zpráv organizace Human Rights Watch za roky 2018, 2019 a 2020 podnikl prezident Mirzijojev několik konkrétních kroků ke zlepšení stavu lidských práv v zemi, ačkoliv režim zůstává do značné míry autoritářský. Uzbecké zákony poskytují svobodu vnitřního pohybu, zahraničního cestování, emigrace a repatriace. Od 1. 1. 2019 došlo ke zrušení tzv. výjezdních víz. Dále byl ve správním spisu založen i písemný materiál označený jako „Uzbekistán, Informace MZV ČR, č.j. 106865-6/2021-LPTP ze dne 20. dubna 2021, k č.j. MV- 37849-1/OAM-2021 - Možnosti vycestování občanů Uzbekistánu do zahraničí a návratu zpět do vlasti, Registrace u zastupitelského úřadu v zahraničí, Žádost o azyl v zahraničí, Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“.
15. Součástí správního spisu byl též stejnopis předchozího rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní

ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se neuděluje. Z tohoto rozhodnutí se poté podává, že žalobce v rámci poskytnutí údajů ke své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v zásadě obdobné údaje jako v rámci poskytnutí údajů ke své současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně jako důvod své předchozí žádosti uvedl, že bydlí v okrese, kde uzbeckí obyvatelé příliš nerespektují Tádžiky, a že měl s Uzbeky několik rozporů, např. při přijímacích zkouškách na univerzitu. Tyto uvedené skutečnosti následně žalobce rozvedl v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stejně tak z předchozího rozhodnutí vyplývá, že uvedenými skutečnostmi se žalovaný v rámci rozhodování zabýval, a to zejména na straně 5 předchozího rozhodnutí.

16. Před vydáním napadeného rozhodnutí žalovaný vyrozuměl zástupce žalobce o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Z úředního záznamu o nedostavení se k seznámení s podklady rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 2. 2022 se poté podává, že právní zástupce žalobce se k seznámení s podklady rozhodnutí nedostavil.
17. Následně tedy žalovaný vydal napadené rozhodnutí, k jehož převzetí byl žalobce předvolán. Ten se však k převzetí napadeného rozhodnutí dne 31. 3. 2022 nedostavil, jak vyplývá z úředního záznamu o nedostavení se k převzetí rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany, protože téhož dne napadené rozhodnutí nabylo právní moci.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“). Zdejší soud následně po zohlednění skutečností, které vyplynuly z obsahu správního spisu, vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
19. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*
20. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
21. Podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*

22. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
23. Zdejší soud předně na tomto místě konstatuje, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, je třeba považovat za opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu výše citovaného ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, což ostatně nerozpouští ani žalobce. V souvislosti s podanou žalobou tak zdejší soud považuje za vhodné odkázat na závěry vyjádřené v judikatuře Nejvyššího správního soudu týkající se takových žádostí. Konkrétně v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.*“ A dále: „*Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.*“ Rovněž Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, uvedl: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
24. V usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017-52, poté Nejvyšší správní soud uvedl: „*Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit pouze tehdy, uvedl-li žadatel nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřijatelnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
25. Citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tedy směřují k tomu, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany by měl být použit pouze v odůvodněných případech. Na druhou stranu správní orgán má i u těchto žádostí povinnost náležitě šetřit jejich relevanci, zejména pak má zjišťovat, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí nové skutečnosti relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení

- o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, či zda nedošlo k takové změně situace v zemi původu žadatele, která by mohla odůvodňovat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud žadatel o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti uvádí nebo pokud došlo v zemi původu žadatele k relevantní změně okolností, je správní orgán povinen opakovanou žádost tohoto žadatele meritorně posoudit.
26. Srovnáním důvodů uvedených žalobcem již v řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany s důvody uvedenými v řízení o jeho současné opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalovaný v projednávané věci zabýval zejména na straně 3 napadeného rozhodnutí. Přitom dospěl dle názoru zdejšího soudu ke správnému závěru, že žalobce uvedl v obou těchto řízeních shodné důvody. Žalobce totiž obě uvedené žádosti odůvodnil problémy souvisejícími s diskriminací pro jeho etnickou příslušnost. Nad rámec tohoto důvodu poté ke své současné opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany již pouze podotkl, že jeho problémy, o nichž mluvil v řízení o své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, stále platí a nic se na nich nezměnilo.
 27. Otázka diskriminace žalobce pro jeho etnickou příslušnost tedy již byla předmětem zkoumání v řízení o předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně se jí žalovaný zabýval na straně 5 předchozího rozhodnutí. Není tedy pravdou, že by žalobce svou předchozí žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodňoval toliko potřebou nalezení zaměstnání a snahou o legalizaci vlastního pobytu a nikoliv též diskriminací pro svou etnickou příslušnost, jak tvrdil v podané žalobě. Nicméně i kdyby tomu tak hypoteticky bylo, nic by to na závěru o nepřipustnosti současné opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nemohlo změnit. V takovém případě by totiž žalobce jistě mohl uvést problémy spočívající v diskriminaci na území Uzbekistánu již v rámci řízení o své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a nejednalo by se tedy o situaci, kdy by tento důvod nebyl předmětem zkoumání v předchozím řízení bez jeho zavinění.
 28. Důvodnou tak není ani námitka žalobce, že žalovaný v tomto ohledu nezjistil dostatečně stav věci a pochybil, pokud opřel své rozhodnutí o neobjektivní podklady, které se vůbec nedotýkaly postavení Tádžiků v Uzbekistánu. Žalovaný totiž neposuzoval důvody současné opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany z věcného hlediska, ale posuzoval toliko to, zda žalobce uvádí nové azylově relevantní skutečnosti, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Za tímto účelem si dle názoru zdejšího soudu opatřil dostatečné podklady, když vyšel především z předchozího rozhodnutí, jehož stejnopis byl součástí správního spisu, a údajů poskytnutých žalobcem k jeho současné opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stejně tak kvůli neposuzování důvodů současné opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany z věcného hlediska poté nebylo ani nutné, aby žalovaný hodnotil, zda je v Uzbekistánu poskytována policejní ochrana před nezákonnými projevy.
 29. Nad rámec výše uvedeného se žalovaný rovněž dostatečně vypořádal i s tím, zda nedošlo v Uzbekistánu k takové podstatné změně okolností, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Za tímto účelem si o Uzbekistánu opatřil dostatečné, relevantní a aktuální informace splňující požadavky judikatury kladené na tyto informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Po vyhodnocení shromážděných podkladů žalovaný dospěl k závěru, že k relevantní změně okolností v Uzbekistánu nedošlo. I

s tímto závěrem žalovaného se zdejší soud ztotožňuje a ostatně ani žalobce ohledně změny situace v Uzbekistánu nic netvrdil.

30. Zdejší soud tak shrnuje, že správným je závěr žalovaného, že žalobce ve své současné opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádnou novou skutečnost, která by byla relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, a která zároveň nebyla bez jeho zavinění předmětem zkoumání v rámci řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž správný je i závěr žalovaného o tom, že od doby meritorního posuzování předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nedošlo v Uzbekistánu k žádné zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost současné opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
31. S ohledem na shora uvedené proto nezbyvá zdejšímu soudu než uzavřít, že žalovaný se se současnou opakovanou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany řádně vypořádal, dostatečně odůvodnil, proč tuto žádost meritorně nepřezkoumal, a postupoval v souladu s právními předpisy, když řízení o této žádosti zastavil podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož tato žádost byla shledána nepřijatelnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 11a odst. 1 zákona o azylu.

VII. Závěr a náklady řízení

32. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 27. března 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce